

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci
žalobce: **M. L.**
státní příslušnost Gruzie

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí ze dne 17. 1. 2019 č. j. OAM-555/ZA-ZA11-ZA08-2018, o
udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Rozhodnutím ze dne 17. 1. 2019 č. j. OAM-555/ZA-ZA11-ZA08-2018 žalované Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z návratu do země původu kvůli výhrůžkám ze strany muže svanské národnosti, který se mu mstí kvůli zájmu o stejnou ženu a navíc po něm požaduje peníze. Tyto důvody podle žalovaného nebylo možno podřadit pod důvody taxativně vymezené v ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu, a jelikož žalovaný neshledal ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu ze dne 12. 2. 2019, ve které vytýkal žalovanému porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) v ust. § 3, § 50 odst. 2 a 3 a odst. 4 a § 68 odst. 3. Současně žalovanému vytýkal porušení ust. § 12 zákona o azylu, neboť splňuje podmínky pro udělení azylu a § 14a odst. 1 téhož zákona, jelikož splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť v případě návratu do země původu mu hrozí nebezpečí vážné újmy. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nedostatečným způsobem zabýval jeho možností obrátit se se žádostí o pomoc na policii či jiné státní orgány. Žalobci bylo dlouhodobě vyhrožováno, musel měnit místa pobytu, byla mu jednou vypálena venkovní kuchyň a poté i celý dům. Pomoc ze strany policie nevyhledal, avšak zmínil se o tom, že policie při incidentu vyvedla muže z pozemku, ale jiným způsobem již nezasáhla. Z uvedeného žalobce dovozuje, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav, když se měl zabývat blíže situací v zemi původu žalobce a reagovat na konkrétní okolnosti jeho případu jako na to, proč např. policie dané osoby pouze vyvedla z pozemku a dále se případem nezabývala. Žalovaný měl také vzít v úvahu korupci v tamní policii a posoudit, zda jsou skutečně aplikovány žalobcem popisované zákonné prostředky ochrany před nečinností nebo trestním stíháním policie. Pronásledování, které žalobce v rámci pohovoru uváděl, žalovaný bagatelizoval a bez zjevného důvodu zastává názor, že se proti těmto jednáním mohl žalobce bránit oficiální cestou. Podle žalobce tato tvrzení nemají oporu ve správním spise a neodpovídají zemi původu, kde přezkum činnosti bezpečnostních složek, zvláště ve věcech méně majetných obyvatel, nefunguje. Pakliže žalovaný měl pochybnost o věrohodnosti výpovědi žalobce ve srovnání s výpovědí učiněnou v předchozím řízení o dřívější žádosti o udělení mezinárodní ochrany, měl možnost doptat se žalobce na tyto rozpory. S poukazem na kvalifikační směrnici a ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu má žalobce za to, že jím popsání dvojí vypálení nemovitosti, výhrůžky rodině a další popsání jednání jednoznačně mohou být označena za akt pronásledování. Bylo proto povinností žalovaného náležitě zohlednit tvrzení žalobce o jeho problémech ve vztahu k odůvodněným obavám z pronásledování a jelikož tak žalovaný neučinil, porušil svou povinnost pečlivě přihlídnout ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje

4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2019 č. j. OAM-555/ZA-ZA11-ZA08-2018 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s.ř.s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 28. 6. 2018. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že do České republiky vstoupil v listopadu 2017, kdy cestoval autobusem přes Polsko. Předtím pobýval na území České republiky od března 2008 do roku 2013 a v této době měl nejdříve povolení k pobytu, poté obdržel správní vyhoštění a v roce 2011 kvůli tomu požádal o udělení mezinárodní ochrany. Když skončilo řízení o této žádosti, vrátil se zpět do Gruzie. V současné době žádá o mezinárodní ochranu ze stejného důvodu jako v roce 2011, tedy proto, že má problémy s jedním mužem kvůli jedné lásce. Dne 13. 7. 2018 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Při něm žalobce opakoval stejný důvod žádosti jako uvedl v roce 2011. V roce 1992 pracoval v Senaki s mužem svanské národnosti. V podniku, kde pracovali, se ztratilo 100 000 lari a navíc se žalobce oženil s dívkou, do které byl zmíněný Svan zamilován. Od té doby žalobce pronásledoval a snažil se ho zabít. Žalobce zmíněnou dívku unesl a v roce 1994 se s ní oženil. Ke zmíněné ztrátě peněz z firmy sdělil, že o tom nic neví. Firma se zabývala výrobou kobereců. Od té doby až do roku 2008 dostával výhrůžné dopisy s požadavkem, aby vrátil peníze, jinak že mu bude zničena rodina. Po narození své dcery obdržel výhrůžný dopis popisující její zneužití, až bude dospělá. V roce 2008 mu byla zapálена venkovní kuchyně a v roce 2013 mu spálili celý dům. Zmíněné dopisy mu poslal onen muž svanské národnosti, který mu také zapálil i dům. V roce 2013 žil u sestry, která obdržela výhrůžný dopis kvůli tomu, že u ní žalobce žije. Dále žalobce při pohovoru uvedl, že měsíc po jeho návratu do vlasti přišli neznámí muži a dělali nepříjemnosti jeho sestře, která přivolala policii, ta ale však nic nepodnikla. Útočníci fyzicky napadli jeho zete a zničili venku stojící vůz; policie muže vyvedla z pozemku a jiným způsobem nezasáhla. Žalobce odcestoval do České republiky v listopadu 2017, protože nemá kde bydlet a žít. Dříve tak učinit nemohl kvůli udělenému správnímu vyhoštění. V České republice má přítelkyni. V Gruzii se na policii kvůli potížím neobrátil, což odůvodnil tím, že v případě, že by tak učinil, mu hrozili likvidací rodiny. Proto tak učinila jen jeho sestra. Z obsahu protokolu o provedeném pohovoru dále bylo zjištěno, že v rámci pohovoru byl žalobce dotazován na svá rozporná tvrzení a výpovědi učiněné v rámci nyní probíhajícího správního řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu ve srovnání s výpověďmi, které uvedl během správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný poukázal na to, že v roce 2011 žalobce popisoval spolupráci se zmíněným mužem v oblasti porcelánu a nikoliv kobereců, na což žalobce odpověděl, že firma vyráběla oboje. Dále byl dotazován na rozdílnou výpověď ohledně ztráty peněz, když v roce 2011 uvedl, že s tímto mužem si měl peníze vypůjčit v bance, ale ten s nimi následně utekl. Žalobce odpověděl, že neví, proč je to v předešlém pohovoru uvedeno jinak a již si nepamatuje, zda se mu do roku 2008 dělo něco jiného kromě výhrůžných dopisů a zapálení kuchyně. Rozpor spočívající v tvrzení v rámci řízení o první žádosti, že byl napaden nožem, avšak nyní hovoří pouze o výhrůžných dopisech, vysvětlil žalobce tak, že si na

Shodu s prvopisem potvrzuje

napadení nevzpomněl. Závěrem pohovoru žalobce uvedl, že po příjezdu žil u přítelkyně, přivydělával si na stavbách bez pracovního povolení. Jeho přítelkyně V. K. je gruzínské státní příslušnosti a v České republice má povolení k trvalému pobytu. Znájí se již z Gruzie a v letech 2013 až 2017 svůj vztah udržovali přes Skype. Nynější žádost o azyl se žalobce rozhodl podat poté, kdy ho začal bolet žaludek a tyto potíže trvaly až tři měsíce. Do přijímacího střediska ho přivedla nemoc, byl následně hospitalizován a byla mu provedena gastroskopie. V Gruzii užíval toliko léky na bolest, ale další léčbě se nepodrobil kvůli nedostatku financí. Možnost odchodu se svou přítelkyní do Gruzie odmítá, jelikož nechce umřít. Ve správním spise byla také založena dokumentace o průběhu prvního řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o pohovoru konaném dne 29. 11. 2011 krajský soud zjistil, že tehdy žalobce přicestoval do České republiky v roce 2008 na pracovní vízum. Vyřídil na České ambasádě potřebné doklady a platné vízum měl do léta 2010. K důvodům první žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v roce 1994 si vzali s kamarádem půjčku v bance ve výši 180 000 lari. Chtěli si zařídit výrobu porcelánu. V roce 1995 si žalobce přivedl do Tbilisi manželku, ale zamiloval se do ní zmíněný kamarád a začal je ohrožovat. S manželkou proto v roce 1999 prodali byt v Tbilisi a přestěhovali do Sagaredža. Známý je však po nějaké době opět objevil a začal posílat k němu domů nějaké osoby. V roce 2000 manželka žalobce tento tlak nevydržela a vrátila do Tbilisi a následně se s ním rozvedla. Neznámé osoby měly podle žalobce kontaktovat i rodiče jeho družky žijící v Praze. Jelikož k obtěžování neznámými osobami docházelo i po žalobcově rozvodu, rozhodl se pro odjezd z vlasti. Jeho kamarád po něm požadoval splacení dluhu bance, což měla být také pomsta za výše zmíněnou svatbu. V roce 2001 mělo dojít k boji mezi žalobcem a tímto mužem, při kterém byl žalobce pobodán nožem a musel být hospitalizován. Dodal, že banka, od které měli vypůjčeny peníze, zanikla a oficiálně od něj zaplacení dluhu nepožadoval. Důvodem k odjezdu z Gruzie byl tehdy dopis v prosinci 2006 obsahující výhrůžky znásilnění jeho dcery. O první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 1. 2012 č.j. OAM-375/ZA-ZA06-ZA14-2011 tak, že ji zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Součástí správního spisu žalovaného jsou rovněž zprávy o zemi původu žalobce, a to:

- informace Švýcarského státního sekretariátu pro migraci (SEM) ze dne 21. 3. 2018 o reformě zdravotnictví – státní zdravotnické programy a zdravotní pojištění,
- zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) Údaje o zemi: Gruzie 2017,
- výroční zpráva Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018,
- výroční zpráva Amnesty International 2018 ze dne 22. 2. 2018,
- informace MZV ČR č.j. 12255-4/2017-LPTP ze dne 2. 1. 2018 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Gruzie a o návratu po dlouhodobém pobytu v zahraničí,
- informace MZV ČR č.j. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015 pojednávající rovněž o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Gruzie a návratu po dlouhodobém pobytu v zahraničí,
- informace MZV ČR č.j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016 o možnosti obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností, možnosti podat stížnost na policii v případě její nečinnosti a o možnosti podat stížnost na prokuraturu v případě její nečinnosti a

Shodu s prvopisem potvrzuje

- informace MZV ČR č.j. 1234396/2017-LPTP ze dne 2. 1. 2018 o možnosti obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností, možnosti podat stížnost na policii v případě její nečinnosti a o možnosti podat stížnost na prokuraturu v případě její nečinnosti.

6. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odst. 5 se ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, zejména zavedení účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec má k ní přístup. Podle odst. 6 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.
7. Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
8. Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
9. Podle druhého odstavce téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo,

- d) pokud by vycestování cizince, bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

10. Krajský soud považuje za potřebné zdůraznit, že přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska namítaných žalobních bodů, tak jak byly uvedeny v žalobě ze dne 12. 2. 2019. Podle žalobce žalovaný nezjistil řádně skutkový stav, který je nezbytný v rozsahu s přihlédnutím k okolnostem případu, jak mu to ukládá ust. § 3 správního řádu a v důsledku toho nesprávně aplikoval ust. § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalobce v této souvislosti namítal, že rozhodnutí žalovaného je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné, neboť se řádně nezabýval posouzením možnosti obrátit se se žádostí o pomoc na policii či jiné státní orgány. Odkázal na to, co uváděl v rámci pohovoru, tedy že mu bylo dlouhodobě vyhrožováno, v důsledku toho musel měnit místo pobytu, byla mu vypálena venkovní kuchyň a poté celý dům a odkázal na skutečnost, že policie „muže vyvedla z pozemku, jiným způsobem, ale nezasáhla“. Žalovaný bez zjevného důvodu zastával názor, že se proti takovému konání žalobce mohl bránit oficiální cestou, což neodpovídá situaci v zemi jeho původu, kde „přezkum bezpečnostních složek nefunguje“. Krajský soud k uvedeným žalobním námitkám především považuje za nutné konstatovat, že součástí správního spisu žalovaného je mimo jiné informace o zemi původu žalobce také informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 1234396/2017-LPTP ze dne 2. 1. 2018 týkající se možnosti obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností a možnosti podání stížnosti jednak na policii a jednak na prokuraturu v případě nečinnosti těchto orgánů. Podle této informace se v Gruzii může obrátit na policii každý, kdo se cítí poškozen trestnou činností. Efektivita policejního vyšetřování je stejně jako v jiných zemích ovlivněna mnoha faktory, jakož je faktor lidský, finanční prostředky apod. Nelze, ale říci, že by byla méně či více efektivní v porovnání se zeměmi Evropské unie. V Gruzii také existuje reálná možnost podat stížnost proti nečinnosti policie na Generální inspekci policie. Na tento orgán lze také podat stížnost v případě nečinnosti příslušníků policie. Příslušníci policie, kteří spáchají trestný čin, jsou vyšetřováni stejně jako kterýkoliv jiný občan země a prošetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. Stížnost na nečinnost státního zastupitelství lze podat u Generální inspekce hlavní prokuratury Gruzie, kde lze také podat stížnost na pracovníka prokuratury v případě jeho trestné činnosti. Státní zástupci, kteří spáchají trestný čin, jsou vyšetřováni stejně, jako kterýkoliv jiný občan země a prošetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. Z uvedeného jednoznačně plyne, že se žalobce mohl dovolávat u příslušných policejních orgánů ochrany proti vyhrožování a nezákonnému jednání ze strany soukromých osob. V případě nečinnosti příslušných policejních orgánů existují podle uvedeného zdroje pomoci právní pomoci, kterými je možnost se v případě potřeby ochrany dovolávat. Z protokolu o provedeném pohovoru s žalobcem k žádosti o udělení mezinárodní ochrany však vyplynulo, že žalobce se žádným způsobem ohledně tvrzených výhrůžek a napadení řešit nepokusil, žádný správní orgán ani policii o pomoc nepožádal a situaci vyřešil opětovným vycestováním z Gruzie. Není proto žalobní námitka, že se proti vyhrožování a nezákonnému jednání soukromých osob žalobce nemohl bránit oficiální cestou s poukazem na údajnou nefunkčnost „přezkumu činnosti bezpečnostních složek“. Pakliže je v žalobě namítáno, že se žalobce zmínil o tom, že „policie muže vyvedla z pozemku, jiným způsobem ale nezasáhla“, šlo o situaci, kdy útočníci napadli fyzicky jeho zetě, zničili mu stojící vůz na pozemku, přičemž policie následně vyvedla muže z tohoto pozemku a jiným způsobem nezasáhla. Samotný žalobce přitom tomuto incidentu přítomen nebyl a

Shodu s prvopisem potvrzuje

není mu známo, co se dělo v tomto případě dále. Žalobce se tedy v zemi původu nepokusil svou situaci řešit a proto nelze jednoznačně tvrdit, že by v případě podané žádosti o pomoc u kompetentních státních orgánů byla tato pomoc odmítnuta či nebyla poskytnuta v potřebném rozsahu. Z citovaných zpráv krajský soud uzavírá, že v Gruzii existují právní normy ochrany práv občanů proti nežádoucímu jednání soukromých osob; těchto ochranných prostředků měl žalobce možnost využít. Za této situace není možno žalobcův návrat do země původu považovat za důvod hrozby nebezpečí vážné újmy, v důsledku kterého by připadalo do úvahy udělení doplňkové mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu či udělení azylu podle ust. § 12 téhož zákona. Na tomto závěru nic nemůže změnit žalobní námitka, že pokud žalovaný měl pochybnosti o výpovědi žalobce, měl možnost se na zmíněné rozpory v odůvodnění svého rozhodnutí žalobce doptat. Z protokolu o provedených pohovorech k žádostem o udělení mezinárodní ochrany v rámci prvního i druhého správního řízení o podaných žádostech o mezinárodní ochranu skutečně totiž vyplývají jeho rozporná tvrzení ohledně vypůjčené finanční částky k podnikání, předmětu tohoto podnikání, ke ztrátě peněz a zejména pak ohledně důvodu a způsobu vyhrožování ze strany soukromých osob. V rámci pohovoru konaného při nynějším správním řízení ve věci žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tyto rozpory žalobce nedokázal vysvětlit. Uváděl, že neví, proč v předešlém pohovoru jsou některá fakta uváděna jinak. Přitom, jak protokol o pohovoru sepsaný v roce 2011, tak i protokol ze dne 13. 7. 2018 žalobce vlastnoručně podepsal, aniž by požadoval zpětné jeho přetlumočení za účelem kontroly.

11. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobce zamítl, přičemž v této věci rozhodl bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
12. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 29.07.2019

JUDr. Petr Indráček

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje